

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J.K., nar. ..., bytem ...,
zastoupeného: Mgr. Ondřej Faist, advokát, sídlem Kamenická 1,
301 00 Plzeň

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963, sídlem Křížová
25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ),

v řízení o žalobě ze dne 2.3.2018 proti rozhodnutí žalované ze dne 29.12.2017 č.j. 550 210
1319/315-AHN o starobní důchod,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce a žalovaný. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 29.12.2017.

2. **Včasnou žalobou ze dne 2.3.2018** doručenou téhož dne soudu prostřednictvím datové schránky a dne 5.3.2018 doručenou ještě osobně s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal přezkoumání **napadeného rozhodnutí žalované ze dne 29.12.2017 č.j. 550 210 1319/315-AHN**, protože s ním nesouhlasí, jelikož je přesvědčen, že postup ČSSZ je v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), a to s § 5 odst. 1 písm. a), odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 2) a též je v rozporu s příslušnými ustanovením zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen **ZOPSZ**).

V obsáhlé žalobě žalobce nejprve rekapituloval řízení před správními orgány, kdy na základě žádosti ze dne 30.3.2015 podané u Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-jih (dále jen **OSSZ**) mu byl rozhodnutím ČSSZ ze dne 15.5.2015 č.j. č.j. 550 210 1319 přiznán starobní důchod od požadovaného data 26.6.2015 ve výši 7.277 Kč měsíčně, když bylo vycházeno z šetření OSSZ, jímž bylo zjištěno, že se za období od 1.7.1995 do 31.10.2005 nepodařilo prokázat splnění podmínek dle ust. § 8 a § 11 odst. 2 zákona, tj. skutečný výkon výdělečné činnosti, zúčtování vyměřovacího základu, pobírání dávek nemocenského pojištění. OSSZ konstatovala, že období od 1.7.1995 do 31.10.2005 lze považovat za sporné, neboť předložený zápočtový list není ověřen příslušnou okresní správou sociálního zabezpečení. Naopak dle prohlášení územního pracoviště ČSSZ Praha 5 byl žalobce odhlášen z pojištění k 30.6.1995 a firma, u které měl po uvedené období být žalobce zaměstnán, ukončila svoji činnost k 31.7.1995 a u Všeobecné zdravotní pojišťovny (dále jen **VZP**) pak žalobce byl od 1.7.1995 veden jako osoba bez zdanitelných příjmů. Proti rozhodnutí ze dne 15.5.2015 podal žalobce námitky, o nichž bylo nakonec rozhodnuto napadeným rozhodnutím ze dne 29.12.2017 č.j. 550 210 1319/315-AHN, proti němuž byla podána žaloba.

Také bylo popsáno řízení před Krajským soudem v Plzni (proti rozhodnutí žalované ze dne 30.12.2015), kdy rozsudkem ze dne 8.12.2017 č.j. 16Ad 23/2016-39 byla žaloba zamítnuta a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení a dále i řízení o kasační stížnosti žalobce proti uvedenému rozsudku. Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) rozsudkem ze dne 10.8.2017 č.j. 10 Ads 14/2017-48 rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8.12.2016 č.j. 16 Ad 23/2016-39 zrušil, zrušil též rozhodnutí ČSSZ ze dne 30.12.2015 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Rovněž bylo popsáno následné řízení před ČSSZ, která dle žalobce nerespektovala právní názor NSS (bod 12 odůvodnění rozsudku), kterým měla žalobci dát šanci navrhnout důkazy směřující k právnímu a skutkovému stavu věci, bylo právnímu zástupci žalobce doručeno až rozhodnutí ze dne 29.12.2017, kterým byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 15.5.2015 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce zejména namítal nepřekoumatelnost rozhodnutí ČSSZ ze dne 29.12.2017, neboť z něj nejsou zřejmé důvody, pro které bylo rozhodnuto o zamítnutí námitek žalobce. Opětovně nejsou uvedena skutková zjištění a právní úvahy ohledně závěru, proč žalovaná nepovažuje spornou dobu za dobu pojištění ve smyslu zákona. Žalovaná také konkrétně neuvádí, proč považuje žalobcem předložená čestná prohlášení dvou svědků za nevěrohodná. Žalobci nedala žalovaná šanci navrhnout důkazy směřující k právnímu a skutkovému stavu věci, a ačkoli při rozhodování vycházela z opravného oznámení OSSZ Plzeň-jih ze dne 18.12.2017, nedala žalobci možnost, aby se s tímto seznámil, a k tomuto podkladu pro vydání rozhodnutí se vyjádřil, čímž porušila ust. § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád.

Z rozhodnutí žalované ze dne 29.12.2017 také nevyplývá, zda-li spornou dobu nezapočetla, protože žalobce výdělečnou činnost skutečně nevykonával nebo z jiného důvodu, a to, že jím předložený zápočtový list nebyl ověřen příslušnou okresní správou sociálního zabezpečení, resp. to, že jeho bývalý zaměstnavatel jej z pojištění od 30.6.1995 odhlásil a neplatil za něj pojistné.

Žalobce vyjádřil přesvědčení, že jako zaměstnanec splnil veškeré podmínky dle zákona ke vzniku nároku na starobní důchod, resp. splnil podmínky tak, aby mu doba od 1.7.1995 do 31.10.2005 byla započítána jako doba pojištění. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 29.12.2017 a vrácení věci žalované k dalšímu řízení; současně požadoval i náhradu nákladů řízení bez specifikace.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 29.12.2017 č.j. 550 210 1319/315-AHN** žalovaná zamítla námitky žalobce a **potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. 550 210 1319 ze dne 15.5.2015**, jímž mu byl přiznán od ode dne 26.6.2015 starobní důchod podle ustanovení § 31 zákona ve výši 7.277 Kč měsíčně. Dále žalovaná popsala průběh předcházejícího řízení shodně jako žalobce v podané žalobě a uvedla mimo jiné, že požádala OSSZ o nové prověření a o vypracování nového písemného závěru k základní otázce pro výsledek námitkového řízení, zda žalobce získal dobu pojištění v době od 1.7.1995 do 31.10.2005, a to tak, aby nové vyjádření plně respektovalo právní názor soudu, vyslovený v rozsudku NSS z 10.8.2017. Opravné oznámení OSSZ však nepřineslo žádné nové rozhodné skutečnosti, proto období od 1.7.1995 do 31.10.2005 lze považovat za sporné zejména proto, že dle rozhodnutí VZP ze dne 26.8.2009 byl žalobce od 1.7.1995 veden jako osoba bez zdanitelných příjmů, a rovněž proto, že zápočtový list pro období od 1.7.1995 do 31.10.2005 včetně čestných prohlášení svědků nelze považovat za věrohodné doklady (pan F.F. (bývalý zaměstnavatel) potvrzuje dobu zaměstnání žalobce v období, ve kterém byl jako zaměstnavatel odhlášen z registru zaměstnanců (správně zaměstnavatelů) ČSSZ, a pan J.F. potvrzuje pouze dobu od 30.9.2001 do 30.10.2005, za kterou dle evidence ČSSZ nebyl zaměstnancem zaměstnavatele F.F. a byl výdělečně činný u jiného zaměstnavatele).

Žalovanou bylo připomenuto, že dne 3.6.2015 žalobce na OSSZ požádal o vydání nového rozhodnutí dle § 56 zákona na základě doložení nových skutečností a to vlastního čestného prohlášení a čestného prohlášení shora uvedených dvou svědků F.F. a J.F. Dále bylo připomenuto, že v rámci původního námitkového řízení ČSSZ prostřednictvím OSSZ shromáždila množství důkazů, na základě nichž nebylo možné žalobci zhodnotit již napadeným rozhodnutím dobu od 1.7.1995 do 31.10.2005 a které jsou součástí dávkového spisu žalobce. ČSSZ se již dopisem z 26.1.2012 obrátila na VZP s žádostí o přešetření doby pojištění žalobce v uvedené době z důvodů pochybností vyplývajících ze skutečnosti, že jeho zaměstnavatel byl přihlášen u PSSZ (**Pražská správa sociálního zabezpečení**) jen do

31.7.1995. Z odpovědi VZP z 15.2.2012 vyplývá, že jí žalobce doložil dne 6.3.2006 „zápočtový list“ od 1.11.1991 do 30.10.2005, který však nebyl ověřen příslušnou správou sociálního zabezpečení, a proto se VZP obrátila na PSSZ, která po provedeném šetření potvrdila VZP dne 3.7.2007 dobu evidence žalobce od 1.11.1991 do 30.6.1995 s tím, že firma F.F. – IČ 10171398, u níž byl žalobce v pracovním poměru, ukončila u PSSZ svou činnost k 31.7.1995 a současně byl k uvedenému datu odhlášen poslední zaměstnanec. Na základě této skutečnosti VZP u žalobce zkrátila průběh pojištění zakládající účast na nemocenském pojištění do 30.6.1995 a od následujícího data, tj. od 1.7.1995, se stal žalobce osobou bez zdanitelných příjmů, která má povinnost hradit si zdravotní pojištění sama.

Také žalovaná obecně informovala o institutu čestného prohlášení (§ 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb.) s odkazem na Prováděcí pokyn ČSSZ č. 25/2007 z 13.11.2007, kdy lze prokázat zejména takové doby pojištění, po které byl příslušný svědek zaměstnán ve stejné době u stejného zaměstnavatele. Čestné prohlášení žadatele o důchod a nejméně dvou svědků je nicméně nutno obecně posuzovat jako každý jiný důkazní prostředek z hlediska jeho hodnověrnosti jak samostatně, tak v kontextu s jinými důkazy nebo skutečnostmi a je tedy na ČSSZ, aby posoudila, zda čestné prohlášení považuje za věrohodné, tj. zda jeho obsahu uvěřila či nikoliv.

Pokud čestné prohlášení nelze podle názoru ČSSZ považovat za věrohodné, je nutno důvody, pro které nebylo k obsahu čestného prohlášení přihlédnuto, v odůvodnění rozhodnutí uvést. Zákon přitom výslovně stanoví podmínku, že čestné prohlášení ve smyslu znění § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb. lze jako důkazní prostředek k prokázání doby pojištění užít pouze v případech, kdy nelze tuto dobu prokázat jinak. ČSSZ je vždy povinna zkoumat, z jakého důvodu nemůže být prokazovaná doba vykázána standardním způsobem, tedy ELDP (**evidenční list důchodového pojištění**). Kromě toho je třeba, aby byly ověřeny veškeré údaje obsažené v čestném prohlášení, které nejsou doloženy a které je možno zkontrolovat. Prověřování musí být tím důkladnější, čím větší pochybnosti jsou o věrohodnosti prohlášení anebo, má-li prokazovaná doba zásadní vliv na získání nároku na důchod. Vyhodnocování věrohodnosti čestného prohlášení spadá plně do působnosti ČSSZ a je na ní, zda obsahu konkrétního čestného prohlášení dvou svědků a žadatele uvěří či nikoli. Při posuzování musí vzít v úvahu relevantní skutečnosti.

Rovněž žalovaná uvedla, že nad rámec námitek provedla opakovaně kontrolu výpočtu starobního důchodu žalobce. Závěrem bylo uvedeno, že přezkoumáním rozhodnutí ze dne 15.5.2015 byl zjištěno, že napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a nelze tudíž jinak, než je potvrdit; vzhledem k výše uvedenému shledala ČSSZ námitky žalobce jako nedůvodné.

4. **Z připojeného spisu zdejšího soudu sp. zn. 16Ad 23/2016** vyplývá, že o žalobě ze dne 3.3.2016 proti rozhodnutí žalované ze dne 30.12.2015 bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 8.12.2016 tak, že žaloba byla zamítnuta (výrok I.) a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů (výrok II.). O podané kasační stížnosti žalobce ze dne 16.1.2017 bylo rozhodnuto rozsudkem NSS ze dne 10.8.2017 č.j. 10 Ads 14/2017-48 tak, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8.12.2016 č.j. 16 Ad 23/2016-39 byl zrušen a též bylo zrušeno rozhodnutí ČSSZ ze dne 30.12.2015 a věc vrácena žalované k dalšímu řízení; žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce částku 7.865,-Kč ve stanovené lhůtě.

5. **Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 9.4.2018**, které bylo zasláno i straně žalobce, uvedla mimo jiné, že žádnou z námitek žalobce uvedených v žalobě neshledala důvodnou a jediné pochybení, kterého se dopustila, je, že nebyla žalobci dána možnost seznámit se s novým oznámením OSSZ, nicméně ČSSZ dovodila, že v rozsudku NSS nebyla žalované uložena povinnost takto nezbytně konat, pouze doporučení dát možnost, proto tento nedostatek nečiní správní rozhodnutí vadným pro jeho zrušení a ani znovu nepřezkoumatelným, jak žalobce opětovně namítá. Avšak ust. § 85a zákona č. 582/1991 Sb. stanoví, že v řízení ve věcech důchodového pojištění se nepoužije ustanovení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí.

Dále bylo uvedeno, že OSSZ Plzeň - jih učinila dne 14.12.2017 nový opravný závěr a vyhotovila nové oznámení o výsledku řízení podle ust. § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb. (*Okresní správy sociálního zabezpečení mohou převzít plnění některých úkolů spojených s prováděním důchodového pojištění zaměstnanců zaměstnavatelů, kteří neplní povinnosti při provádění důchodového pojištění*). Podle oznámení u žalobce nebyly plněny podmínky dané ust. § 39 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zaměstnavatelem. OSSZ zejména s přihlédnutím k rozhodnutí VZP ze dne 26.8.2009, podle něhož byl žalobce veden jako osoba bez zdanitelných příjmů, dále ke skutečnosti, že byl z registru pojištěnců vedeného ČSSZ žalobce jako zaměstnanec zaměstnavatele F.F. odhlášen dne 30.6.1995, a tento zaměstnavatel byl odhlášen z registru zaměstnavatelů ČSSZ dne 31.7.1995, kdy odhlásil svého posledního zaměstnance, nevyhodnotila žalobcem předložený zápočtový list za období od 1.11.1991 do 31.10.2005 vyhotovený zaměstnavatelem F.F. za věrohodný důkaz k uznání doby od 1.7.1995 do 31.10.2005 jako doby zaměstnání žalobce. Vzhledem ke skutečnosti, že pan F.F. - bývalý zaměstnavatel žalobce potvrdil dobu jeho zaměstnání v období, ve kterém byl jako zaměstnavatel odhlášen z registru zaměstnavatelů ČSSZ, dále i s přihlédnutím k tomu, že druhý svědek pan J.F. potvrdil pouze dobu od 30.9.2001 do 30.10.2005, za kterou dle evidence ČSSZ nebyl však zaměstnancem zaměstnavatele F.F., a dle evidence ČSSZ byl výdělečně činný u jiného zaměstnavatele, OSSZ nemohla uznat ani čestná prohlášení svědků F.F. a J.F. za věrohodná. OSSZ tedy zcela správně nevyhověla požadavku žalobce a nevyhotovila ELDP za sporné období. Bylo-li prokázáno, že žalobce nebyl přihlášen k pojištění, nebyl účasten nemocenského pojištění, neměl zúčtovaný příjem a ani čestná prohlášení svědků nepotvrdily věrohodně výkon zaměstnání žalobce, považuje žalovaná nové opravné oznámení OSSZ za již správné.

Také bylo uvedeno, že prokázání doby pojištění lze výjimečně použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. Oba svědkové by měli v posuzovaném časovém období po celou dobu prokazatelně pracovat v téže či obdobné profesi na témže pracovišti jako žadatel, osobně jej znát, aby mohli pravdivě a spolehlivě potvrdit, že žadatel vykonával dané zaměstnání. Vyhodnocování věrohodnosti čestného prohlášení spadá plně do působnosti ČSSZ a je na ní, zda obsahu konkrétního čestného prohlášení dvou svědků a žadatele uvěří či nikoli. Při posuzování musí vzít v úvahu relevantní skutečnosti. Jako příklad zpochybnění věrohodnosti čestného prohlášení je v interních předpisech výslovně uvedena situace, při níž je čestným prohlášením prokazována doba, která není v evidenci organizace, ačkoli evidence organizace je podle jejího vyjádření či vyjádření OSSZ/PSSZ úplná. Jedná se o podobnou situaci jako v žalobcově případě, kdy žalobce čestným prohlášením svým a dvou svědků prokazuje dobu, po kterou byl prokazatelně odhlášen z pojištění, a rovněž u VZP byl žalobce veden od 1.7.1995 jako osoba bez zdanitelných příjmů.

Závěrem bylo uvedeno, že žalovaná po opětovném přezkoumání věci je nucena trvat na tom, že podmínka věrohodného svědectví dvou svědků dle díkce zákona pro to, aby mohla být žalobci sporná doba od 1.7.1995 do 31.10.2005 zhodnocena pro účely důchodového pojištění jako doba pojištění, nebyla splněna, proto bylo navrženo zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

6. Ze zasláního dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 29.12.2017 bylo zástupci žalobce doručeno prostřednictvím datové schránky dne 2.1.2018 a obsah spisu odpovídá odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 29.12.2017 i vyjádření žalované ze dne 9.4.2018 k žalobě.

Ze založeného evidenčního listu důchodového zabezpečení (dále jen **ELDZ** či **ELDP**) opatřeného datem 21.XII.1998 u razítka zaměstnavatele žalobce (F.M.F., ...) i PSSZ Křížová 6, Praha 5, vyplývá, že žalobce byl nepřetržitě zaměstnán od 1.11.1991 do 30.6.1995 a na druhé straně listu jsou u každého roku připojeny podpisy zaměstnavatele a žalobce. Na dalším ELDP je uvedena výdělečná činnost žalobce od 1.1.1996 do 31.12.2003 u téhož zaměstnavatele, ale tento ELDZ je opatřen pouze razítkem Fr. M. F. a jeho podpisem, ale není opatřen razítkem PSSZ či OSSZ ani podpisy žalobce. Na ELDP za rok 2004 a 2005 (pozn.: 1.1. – 31.10.2005) je rovněž toliko razítko Fr. M. F. a jeho podpis. Kromě ELDZ týkajícího se doby do 30.6.1995, jsou ostatní ELDP vyplněny ručně jmenovaným Fr. M. F.

Založen je také ELDP za dobu od 1.11. do 31.12.2005 u firmy ZNZ Přeštice a.s. a další evidenční listy týkající se dob pojištění žalobce.

Ze založené kopie rozhodnutí Rozhodčího orgánu VZP, Orlická 4/2020, 13 00 Praha 3, o odvolání ze dne 26.8.2009 sp. zn. 4509000112 bylo odvolání plátce J.K., tj. žalobce, zamítnuto a potvrzeny platební výměry VZP ČR, Krajská pobočka pro Plzeňský kraj, Územní pracoviště Plzeň, ze dne 27.5.2009 č. 4240900551 a č. 2140900550, kterými byla jmenovanému uložena povinnost zaplatit dle § 15 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. dlužné pojistné ve výši 19.655,-Kč (po promlčení ke dni 20.2.2004) a dle § 18 odst. 1 téhož zákona penále ve výši 21.689,-Kč (po promlčení ke dni 20.2.2004), neboť bylo zjištěno, že plátce byl v období od 1.7.1995 do 31.10.2005 evidován jako osoba bez zdanitelných příjmů, když byl dle potvrzení PSSZ evidován jako zaměstnanec firmy F.F., IČ 1017398, v období od 1.11.1991 až 30.6.1995 a uvedená firma ukončila svoji činnost ke dni 31.7.1995 a k tomuto datu odhlásila zaměstnance. Dále bylo uvedeno, že zaměstnáním se pro účely zdravotního pojištění rozumí výkon činnosti dle § 5a zákona č. 48/1997 Sb., ve znění platném do 31.12.2007, je-li zaměstnanec účasten nemocenského pojištění a jmenovanému trvala účast na nemocenském pojištění u uvedeného zaměstnavatele pouze v období 1.11.1991 až 30.6.1995.

Rovněž je založen i originál „Čestného prohlášení o dobách zaměstnání do 31.12.1995“ obsahující prohlášení žalobce ze dne 3.6.2015 i F.F. aj.F. z téhož dne. Založeno je i „Oznámení o výsledku šetření podle § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb.“ (dále jen **Oznámení**) – vyhotovené OSSZ Plzeň-jih (řízení zahájeno dne 12.2.2015), které bylo předáno dle podpisu i žalobci a bylo připojeno k žádosti žalobce o starobní důchod sepsané dne 30.3.2015. Dále je založeno i nedatované „Oznámení o výsledku šetření podle ustanovení § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb. - OPRAVA“ – vyhotovené OSSZ Plzeň-jih, jehož obsah je uveden v odůvodnění rozhodnutí ze dne 29.12.2017.

7. K žádosti soudu OSSZ Plzeň-jih, oddělení kontroly, dne 27.2.2019 sdělila, že „Oznámení -

OPRAVA“ bylo vyhotoveno dne 13.12.2017 na základě právního názoru NSS v rozsudku ze dne 10.8.2017 a zároveň bylo rozšířeno o doložená čestná prohlášení svědků, která byla vyhotovena a doložena na OSSZ až dne 3.6.2015, tj. až po vyhotovení původního „Oznámení“ ze dne 13.2.2015. Z připojeného spisu oddělení kontroly uvedené OSSZ vyplývá, že skutečnosti uvedené ve sdělení ze dne 27.2.2019 odpovídají obsahu tohoto spisu.

8. **Ústního jednání konaného dne 14.3.2019** u zdejšího soudu se žalobce nezúčastnil a přítomný zástupce žalobce setrval na podané žalobě a navrhl provedení důkazů zápočtovým listem žalobce potvrzeným Fr. F., čestným prohlášením o dobách zaměstnání ze dne 3.6.2015 učiněným Fr. F. a J. F., výsledkem těchto osob i výsledkem žalobce a dokladem o úhradě zdravotního pojištění VZP Fr. F. za žalobce, dále výsledkem V.P. a L.P. a rovněž navrhl, aby soud vyžádal zprávu příslušného úřadu práce, který žalobci vyplácel v období od 1.7.1995 do 31.10.2005 přídavek na dítě, resp. sociální příplatek či jak přesně se tato dávka jmenovala, neboť k těmto žádostem byla přikládána potvrzení zaměstnavatele Fr. F. o výši příjmů žalobce. Zástupce žalované nenavrhl provedení dalších důkazů a navržené důkazy považoval za naprosto nadbytečné. Návrh žalobce na doplnění dokazování soud zamítl jako nadbytečný vzhledem k tomu, že čestná prohlášení i evidenční listy týkající se žalobce, Fr. F. i J. F. jsou založeny v dávkovém spise, stejně tak i listiny obsahující skutečnosti týkající se rozhodnutí a hrazení dlužného zdravotního pojištění v této věci, když navíc žalobce měl dostatek času s ohledem na celou délku řízení, aby event. předložil např. sdělení úřadu práce ohledně vyplácení příslušných dávek. *Závěrem zástupce žalobce* vyjádřil přesvědčení o tom, že všechny žalobní důvody specifikované v žalobě, kterými byly vytýkány nedostatky napadeného rozhodnutí žalované, jsou relevantní a jsou zjevné, proto požadoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované, rovněž požadoval náklady řízení. *Zástupce žalované závěrem* navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu s odkazem na jejich stanovisko ze dne 9.4.2018 se zdůrazněním, že zaměstnavatel Fr. F. byl odhlášen z registru zaměstnavatelů ČSSZ dne 31.7.1995, kdy odhlásil i svého posledního zaměstnance, tj. žalobce, a od 1.7.1995 byl žalobce veden jako osoba bez příjmu u VZP.
9. Dle **§ 5 odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona** pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastni zaměstnanci v pracovním poměru; za zaměstnance v pracovním poměru [odstavec 1 písm. a)] se pro účely tohoto zákona považuje též osoba činná v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr nevznikl, neboť nebyly splněny všechny podmínky stanovené pracovněprávními předpisy pro jeho vznik.
10. Podle **§ 8 odst. 1 zákona** osoby uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až t) a v § 5 odst. 4 jsou účastny pojištění podle tohoto zákona, pokud jsou účastny nemocenského pojištění podle zvláštního právního předpisu.
11. Dle **§ 11 odst. 1 zákona** dobou pojištění je po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění a) osob uvedených v § 5 odst. 1 a v § 5 odst. 4, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné, b) osob uvedených v § 6, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné, a to nejdříve ode dne zaplacení pojistného.
12. Dle **§ 11 odst. 2 věty druhé zákona** se nicméně podmínka zaplacení pojistného považuje za splněnou též „v případě, kdy zaměstnavatel pojistné na pojištění neodvedl, ačkoliv byl povinen toto pojistné odvést, pokud se dále nestanoví jinak“.

K tomu soud poznamenává, že touto výjimkou z pravidla, že dobou pojištění je pouze doba, za kterou bylo zapláceno pojistné, má být zaměstnanec chráněn před nezákonným jednáním svého zaměstnavatele spočívajícím v tom, že nezávisle na vůli zaměstnance nebylo za něj zapláceno pojistné, ač tak učiněno být mělo.

13. Podle **§ 85 odst. 5 ZOPSZ** k prokázání doby pojištění lze použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. Ve věci nařídil soud jednání na 10.1.2019 a upozornil žalobkyni, že její zdravotní stav byl posouzen k datu vydání napadeného rozhodnutí, tedy k datu 16.3.2018 (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), neboť pro soud je rozhodující skutkový a právní stav, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Ke zhoršení zdravotního stavu po tomto datu nelze přihlídnout, tudíž v tomto řízení nelze hodnotit k datu 16.3.2018 lékařské zprávy ohledně zdravotního stavu např. z prosince 2018. Změny a zhoršení mohou být zhodnoceny v novém řízení na základě nové žádosti, kterou je třeba podat u příslušné OSSZ.
14. Dle **§ 38 odst. 1 ZOPSZ ve znění účinném do 31.12.1997** organizace a orgány plnící úkoly v důchodovém pojištění podle § 36 písm. a) až d), f) až o) a r) až t) jsou povinny vést evidenční list důchodového pojištění (dále jen "evidenční list") po celou dobu, po kterou pojištění trvá, s výjimkou pracujících poživatelů starobního důchodu. Evidenční list se zakládá při vzniku účasti občana na důchodovém pojištění.
15. Podle **§ 38 ZOPSZ ve znění účinném do 31.7.2007**

(1) Organizace a orgány plnící úkoly v důchodovém pojištění podle § 36 písm. a) až d), f) až n), q), s), u) až w), y) a z) jsou povinny vést pro každého občana uvedeného v těchto ustanoveních, který je účasten důchodového pojištění, evidenční list, pokud nejde o pracujícího poživatele starobního důchodu.

(2) Evidenční list se vede pro každého občana za jednotlivý kalendářní rok. Pro každý kalendářní rok se vede vždy nový evidenční list, a to i když trvala účast na důchodovém pojištění u téže organizace v předchozím kalendářním roce.

(3) Evidenční list se vede od 1. ledna kalendářního roku nebo ode dne vzniku účasti občana na důchodovém pojištění, vznikla-li tato účast po 1. lednu, a ukončuje se dnem 31. prosince kalendářního roku nebo dnem skončení této účasti, skončila-li tato účast před 31. prosincem.

(5) Organizace je povinna vyhotovit stejnopisy evidenčního listu s údaji podle odstavce 4; jeden stejnopis je povinna předložit občanovi k podpisu a založit do své evidence (§ 35a odst. 4 věta druhá) a druhý stejnopis, který opatří podpisem pověřeného zaměstnance nebo jiného oprávněného zástupce a svým razítkem, je povinna vydat občanovi, a to nejpozději v den, kdy předkládá evidenční list příslušnému orgánu sociálního zabezpečení podle § 39 odst. 2 nebo 3. Nesouhlasí-li občan se zápisem organizace v evidenčním listu a organizace na základě žádosti občana evidenční list včetně jeho stejnopisu neopraví, může občan požádat okresní správu sociálního zabezpečení příslušnou podle § 39 odst. 1 do 30 dnů ode dne převzetí stejnopisu evidenčního listu, aby tento spor rozhodla. Příslušná okresní správa sociálního zabezpečení může zmeškání lhůty uvedené ve větě druhé prominout; proti rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty není odvolání přípustné a toto rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Jde-li o osobu ve služebním poměru, s výjimkou státních zaměstnanců podle služebního zákona, platí věty druhá a třetí obdobně s tím, že

místo okresní správy sociálního zabezpečení je příslušný orgán sociálního zabezpečení uvedený v § 9 odst. 1.

16. Dle **§ 39 ZOPSZ** ve znění účinném do 31.12.2006

(1) Evidenční listy se předkládají České správě sociálního zabezpečení prostřednictvím okresní správy sociálního zabezpečení, v jejímž obvodu je útvar organizace, ve kterém je vedena evidence mezd. Jde-li o osoby ve služebním poměru, s výjimkou státního zaměstnance podle služebního zákona, nebo o občana, jemuž vznikl nárok na důchod z důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil, předkládá se evidenční list orgánům ministerstev obrany, vnitra a spravedlnosti, podle toho, který orgán je příslušný k rozhodování o dávkách důchodového pojištění.

(2) Organizace je povinna předložit evidenční list do 8 dnů

a) ode dne zápisu údajů do evidenčního listu podle § 38 odst. 4; skončilo-li zaměstnání před 31. prosincem a je nepochybné, že občan nejpozději do 3 měsíců opět ve stejném kalendářním roce do zaměstnání u stejného zaměstnavatele vstoupí, nemusí být evidenční list předložen a lze pokračovat v záznamech na dřívějším evidenčním listu. Jsou-li po skončení zaměstnání dále vypláceny dávky nemocenského pojištění (péče), předkládá organizace evidenční list do 8 dnů ode dne zápisu údajů o výplatě těchto dávek; trvala-li však výplata těchto dávek až do 31. prosince, předkládá organizace evidenční list ve lhůtě stanovené podle věty první,

b) ode dne svého zániku.

(3) Evidenční list je organizace povinna předložit orgánu sociálního zabezpečení vždy na základě jeho výzvy, a to do 8 dnů ode dne obdržení výzvy.

(5) Při uplatnění nároku na dávku důchodového pojištění se předkládá evidenční list spolu se žádostí okresní správě sociálního zabezpečení příslušné podle místa trvalého pobytu žadatele.

(7) Evidenční listy se předkládají na tiskopisech vydaných orgány sociálního zabezpečení nebo způsobem uvedeným v § 123e odst. 2 a 3.

17. Dle **§ 3 správního řádu**, tj. zákona č. 500/2004 Sb., je řízení před orgánem rozhodujícím o dávce důchodového pojištění ovládáno zásadou materiální pravdy, a tudíž je správní orgán odpovědný za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem jsou orgány sociálního zabezpečení vybaveny na základě § 12 a § 13 ZOPSZ významnými pravomocemi k získávání podkladů pro svá rozhodnutí od jiných subjektů, ale také k jejich hodnocení a kontrole. Orgán sociálního zabezpečení si proto musí aktivně (v součinnosti s pojištěncem) dle § 50 odst. 2 správního řádu opatřit nezbytné podklady pro zjištění skutkového stavu věci.

18. V této věci se žalobce podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 29.12.2017 není důvodná s ohledem na níže uvedené.

19. Žalobce dle názoru soudu ani v tomto řízení neprokázal, že by žalovaná postupovala v rozporu se zákonem ohledně (ne)započtení jeho doby pojištění od 1.7.1995 do 31.10.2005 při výpočtu starobního důchodu. Po zrušení rozsudku zdejšího soudu ze dne 8.12.2016 č.j. 16 Ad 23/2016-39 a též zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30.12.2015 a vrácení věci k

dalšímu řízení postupovala žalovaná ve smyslu odůvodnění rozsudku NSS ze dne 10.8.2017 č.j. 10 Ads 14/2017-48. K žádosti ČSSZ nejprve OSSZ Plzeň-jih vyhotovila dne 13.12.2017 „Oznámení - OPRAVA“, jehož obsah byl rozšířen o doložená čestná prohlášení svědků vyhotovená a doložená na OSSZ až dne 3.6.2015, tj. až po vyhotovení původního „Oznámení“ ze dne 13.2.2015. Poté žalovaná rozhodnutím datovaným 29.12.2017 a napadeným žalobou v této projednávané věci rozhodla znovu o námitkách žalobce proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 15.5.2015 č.j. č.j. 550 210 1319.

20. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 29.12.2017 žalovaná podle názoru soudu dostatečně srozumitelným způsobem vysvětlila důvody svého rozhodnutí a zejména podrobně zdůvodnila, které rozhodné skutečnosti ji vedly k závěru, že nelze žalobci uznat jako dobu pojištění dobu od 1.7.1995 do 31.10.2005. Soud se plně ztotožnil se závěrem žalované, že nelze pro uznání této doby považovat za věrohodné čestné prohlášení ze dne 3.6.2015 F.F., tj. bývalého zaměstnavatele žalobce, který žalobce odhlásil jako zaměstnance ke dni 30.6.1995 u ČSSZ prostřednictvím PSSZ (viz ELDZ shora uvedený), žalobce o této skutečnosti vůbec neinformoval a sebe jako zaměstnavatele odhlásil ke dni 31.7.1995. Přesto i po tomto datu Fr. Fabík používal razítko jako zaměstnavatel, a dokonce pak žalobci vyhotovil i tzv. Zápočtový list ze dne 2.11.2005 a ELDP za rok 2004 a 2005, uvedené však neodeslal či neodevzdal prostřednictvím PSSZ či OSSZ žalované, jelikož v takovém případě by bylo zjištěno, že již není hlášen jako zaměstnavatel a tudíž nemůže mít ani zaměstnance. Je proto s podivem, že za takové situace se Fr. F. v čestném prohlášení nestyděl potvrdit, že v předmětné době žalobci zadával práci, což svědčí o jeho morálních kvalitách, jelikož žalobce svým konáním a neseznámením se skutečným stavem výrazně poškodil nejenom na výši starobního důchodu kvůli nezapočtení předmětné doby pojištění v délce více jak 10 let, ale způsobil mu i problémy kvůli neplacení zdravotního pojištění, které musel žalobce také řešit, jak je zřejmé z obsahu dávkového spisu shora citovaného.
21. Žalobce uváděl v žalobě a i z čestného prohlášení Fr. F. vyplývá, že pro jmenovaného, který mu zadával či přiděloval práci, pracoval tedy i v době od 1.7.1995 do 31.10.2005. V tomto přezkumném soudním řízení za shora popsané situace, kdy ELDZ doručený PSSZ dne 21.XII.1998 a poté ČSSZ obsahoval údaj, že pracovní poměr trval u zaměstnavatele Fr. F. od 1.11.1991 do 30.6.1995 a příslušný evidenční list se vyhotovoval až po skončení pracovního poměru a měl být odeslán ČSSZ prostřednictvím PSSZ/OSSZ, však soud není oprávněn rozhodnout, že pracovní poměr uzavřený na dobu neurčitou od 1.11.1991 trval i po 30.6.1995, neboť se jedná o pracovně právní oblast, která není předmětem tohoto řízení. Přesto žalobce v tomto směru do současné doby dle jeho zástupce neučinil žádné kroky, stejně tak i ohledně potvrzení úřadu práce o vyplácení předmětné dávky, i když ani takové potvrzení o výplatě dávky by nebylo způsobilé věrohodně potvrdit dobu pojištění žalobce, ale pouze to, že i po 30.6.1995 mu Fr. F. uváděl do příslušného tiskopisu příjem ze zaměstnání. Úřad práce ale nepochybně neprověřoval, zda tam uvedený zaměstnavatel je nadále evidovaným u ČSSZ a tedy skutečným zaměstnavatelem. Nelze přitom přehlédnout, že důkazní břemeno spočívá na žalobci, avšak ten žádné další důkazy na podporu svých tvrzení nepředložil žalované ani soudu, ač řízení o starobním důchodu probíhá postupně již několik roků a měl tedy dostatek času, aby případně zajistil a předložil další důkazy. Rovněž žalobce nedoložil, že by byl v předmětnou dobu účasten nemocenského pojištění, ani zdravotní pojištění nebylo za něho hrazeno, proto byl u VZP veden jako osoba bez zdanitelných příjmů, která je povinna hradit zdravotní pojištění, což ale žalobci nebylo známo. Kupodivu ani VZP např.

po jednom roce neoslovila žalobce za účelem zjištění potřebných skutečností, když za něho přestalo být hrazeno zdravotní pojištění zaměstnavatelem Fr. F. v roce 1995.

22. Nad rámec soud podotýká, že sice v odůvodnění rozsudku ze dne 8.12.2016 uvedl, že ve věci spor o to, že žalobce fakticky vykonával pracovní činnost pro pana F., což nerozporuje ani žalovaná, ovšem *pro zhodnocení této činnosti v rámci řízení o starobním důchodu je klíčové, aby pracovní činnost žalobce splňovala podmínky stanovené zákonem pro tuto činnost jako pojistné doby a za tuto dobu bylo za žalobce uhrazeno pojistné, přičemž bylo jasně prokázáno, že nejen, že pojistné uhrazeno nebylo, navíc nebyl v předmětné době žalobce zaměstnavatelem ani přihlášen k účasti na důchodovém pojištění, tedy ani zaměstnavateli nevznikla zákonná povinnost pojistné za něho odvádět.* Pracovní činností však bylo míněno, jak vyplývá z celého kontextu, že žalobce sice konal práci, kterou mu Fr. F. zadával v době od 1.7.1995 do 30.10.2005, avšak nebylo žádným způsobem prokázáno, že by tato doba splňovala všechny zákonné podmínky pro její uznání jako doby pojištění ve smyslu zákona č. 155/1995 Sb.
23. Pokud se týká čestného prohlášení ze dne 3.6.2015 J.F., který v předmětné době nebyl nikdy zaměstnán u stejného zaměstnavatele jako žalobce, nelze je považovat z tohoto důvodu za věrohodné, jelikož pro věrohodnost je logicky nezbytné, aby takový svědek měl prokázanu dobu pojištění příslušným ELDZ s tím, že v předmětnou dobu pracoval u téhož zaměstnavatele, na stejném pracovišti/dílně či jiném shodném místě/ a v téže či obdobné profesi, aby jeho svědectví bylo prokazatelné a tím i věrohodné. Tyto rozhodné skutečnosti ohledně J. F. však zjištěny nebyly, jak je zřejmé z ELDP ohledně jeho dob pojištění, které jsou založeny v dávkovém spisu žalobce, jak uvedeno shora.
24. V odůvodnění rozsudku ze dne 8.10.2017 NSS mimo jiné uvedl v bodě 12 následující: „Ani ze zbylých částí odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaná spornou dobu nezapočetla, protože stěžovatel výdělečnou činnost skutečně nevykonával, nebo z jiného důvodu, a to, že jím předložený zápočtový list nebyl ověřen příslušnou OSSZ, resp. to, že jeho bývalý zaměstnavatel jej z pojištění od 30. 6. 1995 odhlásil a neplatil za něj pojistné. V tomto směru bude třeba vnitřně rozporné a nesrozumitelné závěry žalované opravit a doplnit. Poté dá žalovaná stěžovateli šanci navrhnout důkazy směřující k právnímu a skutkovému stavu věci.“
25. Na tento „pokyn“ NSS žalovaná reagovala sice až ve vyjádření k žalobě, kdy mimo jiné uvedla, že jediné pochybení, kterého se dopustila, je, že nebyla žalobci dána možnost seznámit se s novým oznámením OSSZ, nicméně ČSSZ dovodila, že v rozsudku NSS jí nebyla uložena povinnost takto nezbytně konat, pouze doporučení dát možnost, proto tento nedostatek nečiní správní rozhodnutí vadným pro jeho zrušení a ani znovu nepřezkoumatelným, jak žalobce opětovně namítá. Ostatně ust. § 85a zákona č. 582/1991 Sb. stanoví, že v řízení ve věcech důchodového pojištění se nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí. Dle názoru soudu tento postup žalované, kdy nepostupovala dle doporučení NSS výše uvedeného, není způsobilý k tomu, aby napadené rozhodnutí žalované bylo považováno za nezákonné, jelikož žalovaná správně postupovala v souladu s § 85a zákona č. 582/1991 Sb. a navíc ani „Oznámení - OPRAVA“ vyhotovené OSSZ Plzeň-jih dne 13.12.2017 neobsahovalo žádné nové skutečnosti, pouze byla zhodnocena věrohodnost čestných prohlášení Fr. F. a J. F. ze dne 3.6.2015, které byly doručeny až po vyhotovení původního „Oznámení“, avšak předmětná věrohodnost byla již hodnocena v rozhodnutí ČSSZ ze dne 30.12.2015, kdy čestná prohlášení jmenovaných nebyla shledána věrohodnými pro uznání předmětné doby

pojištění.

26. I když žalovaná stejně jako soud respektovala vyjádřený právní názor NSS v této věci, přesto nelze žalobci uznat jako dobu pojištění i dobu od 1.7.1995 do 31.10.2005, jelikož jím původně předložené důkazy, ať se jedná o další ELDP vyhotovené Fr. F. ohledně roků 2004 a 2005, o tzv. Zápočtový list ze dne 2.11.2005 i čestná prohlášení Fr. F. a J. F. z důvodů shora uvedených, nelze považovat za věrohodné důkazy pro uznání předmětné doby pojištění, jelikož nesplňují podmínky stanovené zákonem č. 155/1995 Sb. a zákonem č. 582/1991 Sb. a jiné důkazy žalobce za celou dobu řízení nepředložil.
27. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, jelikož žalovaná se vypořádala se všemi námitkami žalobce řádně, zdůvodnila nevěrohodnost svědků Fr. F. i J. F., a také vyjádřila, proč nemohla námitkám žalobce vyhovět. Žalobce namítal rozpor v postupu žalované se zákonem, respektive ZOPSZ, ovšem již nesdělil, v čem konkrétně tento rozpor spatřuje, naopak soud má za to, že žalovaná postupovala zcela v souladu se shora uvedenými ustanoveními zákona, tedy neměla jinou možnost, než námitky žalobce zamítnout. Ve věci není spor o to, že žalobce pracoval pro Fr. F., který mu dle čestného prohlášení zadával práci, což nerozporuje ani žalovaná, ale je dosud nezodpovězenou otázkou, zda se jednalo o trvalý pracovní poměr, dohodu o provedení práce či např. formu občanské výpomoci. Přitom pro zhodnocení této činnosti v rámci řízení o starobním důchodu je klíčové a nezbytné, aby pracovní činnost žalobce splňovala podmínky stanovené zákonem pro tuto činnost jako pojistné doby, což však v této věci nebylo nadevší pochybnost dosud zjištěno, bez ohledu na to, zda bylo či nebylo za žalobce hrazeno pojistné. Za uvedenou dobu skutečně nebylo za žalobce uhrazeno pojistné, navíc nebyl v předmětné době Fr. F. z pohledu zákona o důchodovém pojištění a zákona č. 582/1991 Sb. zaměstnavatelem, jelikož z evidence zaměstnavatelů u PSSZ se odhlásil k 30.7.1995, tudíž z tohoto důvodu nemohl být ani zaměstnavatelem žalobce. Stále platí, že neznamená, že je nesprávné rozhodnutí ČSSZ, pokud není v souladu s požadavkem žalobce, neboť rozhodující je zjištění doby pojištění a příjmů z doby zaměstnání/pojištění v rozhodné době z evidenčních listů vyhotovených zaměstnavateli či jiných průkazných dokladů v souladu s platnou právní úpravou.
28. Vznikl-li problém s prokázáním doby zaměstnání z důvodu nesplnění povinnosti zaměstnavatele vyhotovit řádně a včas za žalobce evidenční list důchodového pojištění (ELDP) a odeslat jej ČSSZ prostřednictvím OSSZ, měl žalobce možnost obrátit na tehdejšího zaměstnavatele, aby dodatečně svoji povinnost vyhotovit ELDP splnil. Mohl též požádat místně příslušnou OSSZ či PSSZ, aby ve smyslu 6 odst. 4 písm. u) ZOPSZ převzala na sebe plnění povinnosti zaměstnavatele v tomto smyslu a vyhotovení ELDP sama zajistila, což žalobce sice učinil, ale nikoli bezprostředně poté, co zjistil, že za něho nebylo hrazeno ani zdravotní pojištění, což mu bylo známo nejpozději v roce 2009. OSSZ Plzeň-jih na podnět žalobce zahájila řízení dne 13.2.2015, avšak nezjistila takové skutečnosti, aby mohla ELDP vyhotovit a tedy uznat předmětnou dobu jako dobu pojištění.
29. Podmínkou účasti na důchodovém pojištění skupiny osob vyjmenovaných v ustanovení § 5 zákona je účast na nemocenském pojištění. Z toho vyplývá, že pro účast na důchodovém pojištění nestačí, že je určitá osoba uvedena v uvedeném ustanovení, ale současně musí být založena i její účast na nemocenském pojištění. Důsledkem této zásady je i stanovení vzniku účasti na důchodovém pojištění, která se musí časově krýt se vznikem účasti na nemocenském pojištění. Podle předpisů o nemocenském pojištění vzniká účast na tomto

pojištění dnem nástupu do práce, popř. dřívějším dnem, pokud za něj příslušela náhrada mzdy nebo platu nebo pokud se za tento den mzda nebo plat nekrátí. Platí, že zaměstnanci, kteří nesplňují podmínky účasti na nemocenském pojištění, nejsou účastni ani důchodového pojištění.

30. Podle § 27 zákona se výdělečnou činností rozumí činnost osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až I), v) až x) vykonávaná v rozsahu, který zakládá účast na pojištění. Za výdělečnou činnost se pro účely důchodového pojištění nepovažuje například dohoda o provedení práce, jestliže nezakládá účast na nemocenském pojištění, výkon pracovního poměru a dohody o pracovní činnosti v rozsahu, který nezakládá účast na nemocenském pojištění, výkon vedlejší samostatné výdělečné činnosti v rozsahu, který podle § 10 odst. 2 a 3 zákona nezakládá účast na důchodovém pojištění, výkon činnosti na základě občanskoprávních vztahů (smlouva o dílo) apod.
31. Soud musí znovu opakovat, co již uvedl v rozsudku ze dne 8.12.2016, že žalobci muselo být známo i z předchozích zaměstnání u jiných zaměstnavatelů, tak i z následujícího zaměstnání u ZNZ Přeštice, že je i jeho povinností podepsat každý rok ELDP, a pokud mu tento nebyl zaměstnavatelem předložen, měl se již dříve zajímat, z jakého je to důvodu a v takovém případě by zjistil, že byl zaměstnavatelem Fr. F. odhlášen z účasti na důchodovém pojištění. Systém důchodového pojištění nefunguje totiž tak, že pojištěnci při řízení o jeho žádosti o starobní důchod ČSSZ započte předmětnou dobu pojištění jako těm pojištěncům, za něž bylo pojistné hrazeno. V této věci však zaměstnavatel zaměstnance, tj. žalobce odhlásil z tohoto pojištění, tudíž za něho pojistné neodváděl, sebe jako zaměstnavatele také odhlásil, ale kupodivu po více jak po deseti letech žalobci vyhotovil tzv. zápočtový list, jako kdyby pracovní poměr skončil až k 31.10.2005, dále i ELDP za roky 2004 a 2005, avšak žádná z těchto listin nebyla podána u příslušné OSSZ a ELDP nebyly ani podepsány žalobcem jako zaměstnancem.
32. Soud ještě podotýká, že jako OSVČ byl Fr. F. přihlášen k důchodovému pojištění pouze od 1.1.1993 do 31.12.1995 a od 1.1.1999 do 31.12.2000 a dále v roce 2015 byl pojištěn pouze omezenou dobu ohledně dohody o provedení práce, i když jako živnostník ukončil svoji činnost až k 30.6.2008. Fr. Fabík přestal být zaměstnavatelem dne 31.7.1995 odhlášením sebe i posledního zaměstnance, což mu ovšem nebránilo v tom, aby měl živnostenské oprávnění a jako živnostník ukončil svoji činnost až k 30.6.2008. Bylo pouze věcí Fr. F., že žalobce se situací neseznámil a dále mu dle svého čestného prohlášení zadával práci a předával mu za ni peníze, avšak z těchto údajů nelze v přezkumném soudním řízení dovodit, že se jednalo o zaměstnání v zákonem požadovaném rozsahu pro započtení předmětné doby jako doby pojištění. Nelze také přehlédnout skutečnost, že paradoxně bývalý zaměstnavatel, který neplnil své povinnosti vůči svému tehdejšímu zaměstnanci, pokud mu zadával práci i po 30.6.1995, kupodivu jako svědek čestným prohlášením potvrzuje dobu zaměstnání svého zaměstnance do 30.10.2005, kdežto v Zápočtovém listu až do 31.10.2005.
33. Nad rámec soud připomíná, že pro rozhodnutí v pracovněprávní věci je právně bezvýznamné, že žalobce byl k určitému datu odhlášen zaměstnavatelem na PSSZ i to, zda a kdy zaměstnavatel ukončil živnost (§ 8 a § 8a zákoníku práce). Pokud by byla podána žaloba na určení, zda pracovní poměr žalobce trval i po 30.6.1995 do 31.10.2005, právně by byl případ posuzován podle dříve platného zákoníku práce č. 65/1965 Sb. (zaměstnanec prokáže vznik pracovního poměru písemnou pracovní smlouvou na dobu neurčitou a bude to zaměstnavatel, který ponese důkazní břemeno o tom, zda a kdy pracovní poměr zanikl;

pracovní poměr totiž mohl zaniknout jedině dohodou, výpovědí nebo okamžitým zrušením pracovního poměru.) Pro podání žaloby by zaměstnanec musel mít na určení trvání pracovního poměru naléhavý právní zájem dle § 80 o.s.ř., což by vzhledem k projednávané věci nepochybně nebyl problém, když se žalobci jedná o prokázání nikoli krátké doby pojištění. Je jen s podivem, že žalobce dosud takovýto krok neučinil.

34. Jak již bylo uvedeno, k prokázání doby pojištění lze za běžných okolností použít čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. Doby pojištění lze tedy prokazovat standardními důkazními prostředky podle správního řádu, a dále dle speciálního zákona právě čestným prohlášením či výsledkem zaměstnanců, kteří v posuzovaném časovém období prokazatelně pracovali v téže či obdobné profesi a na témže pracovišti jako žadatel, osobně jej znali a mohou tak potvrdit, že vykonával dané zaměstnání. Žalobce zvolil k prokázání doby pojištění právě formu čestných prohlášení, žalovaná řádně přezkoumala postavení svědků, kteří čestná prohlášení poskytli, přičemž bylo zjištěno, že ani jeden z nich neodpovídá požadavkům, dle nichž by bylo možné doložit dobu pojištění žalobce. V tomto směru je nutné vycházet z čestných prohlášení spolupracovníků, u nichž má ČSSZ dobu pojištění evidovanou, což se netýká Fr. F., bývalého zaměstnavatele, ani druhého svědka J. F., u něhož bylo pro spornou dobu naopak z ELDP prokázáno, že byl zaměstnán u zcela jiného zaměstnavatele. Nepodaří-li se tímto způsobem dobu zaměstnání prokázat, mohou za důkaz posloužit jakékoli náhradní doklady (např. pracovní smlouvy, potvrzení zaměstnavatele, výplatní pásky z daného období, kopie mzdových listů atp.), žalobce však žádné takové věrohodné listiny nedoložil, respektive doložil pouze shora uvedené listiny vyhotovené bývalým zaměstnavatelem, které ovšem nebyly předloženy příslušné PSSZ či OSSZ, tudíž nemohly být po kontrole údajů přeposlány ČSSZ, tedy je nelze použít jako důkaz ke shora uvedenému, když nejsou podloženy jinými věrohodnými důkazy. Žalované nelze vytýkat, že by nevyvinula dostatečné úsilí ke zjištění takového skutkového stavu, který by nevzbuzoval žádné rozumné pochybnosti, jelikož činila také úkony za účelem zjištění potřebných skutečností, avšak bez příznivého výsledku pro žalobce.
35. Na základě shora uvedeného je soud přesvědčen, že žalovaná nepochybila, když zamítla námitky žalobce a dostatečně srozumitelným způsobem se s nimi vypořádala v odůvodnění rozhodnutí ze dne 29.12.2017 i s ohledem na obsah výše uvedeného rozsudku NSS ze dne 10.8.2017. Pokud se nepodařilo do současné doby prokázat faktický výkon práce žalobce v předmětné době, nebyla splněna podmínka účasti na nemocenském pojištění a tedy ani podmínka účasti na důchodovém pojištění, jak ostatně uvedl v obdobné věci i NSS ve svém rozsudku č.j. 2 Ads 202/2016-30 ze dne 30.9.2016. Soud se plně ztotožnil s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádření žalované, jelikož plně odpovídají předmětné zákonné úpravě. Soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení a nezjistil žádné skutečnosti, které by mohly vést k jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
36. Zdejší soud ze shora uvedených důvodů proto žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. (soud zamítne žalobu, není-li důvodná), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, jelikož napadené rozhodnutí žalované ze dne 29.12.2017 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, když žalovaná dostatečně srozumitelným způsobem vysvětlila důvody, pro které žalobci nezapočetla jím požadovanou dobu jako dobu pojištění. Soud se omlouvá za délku řízení způsobenou objektivními skutečnostmi.
37. Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze

zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřipustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

Plzeň 14. března 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně